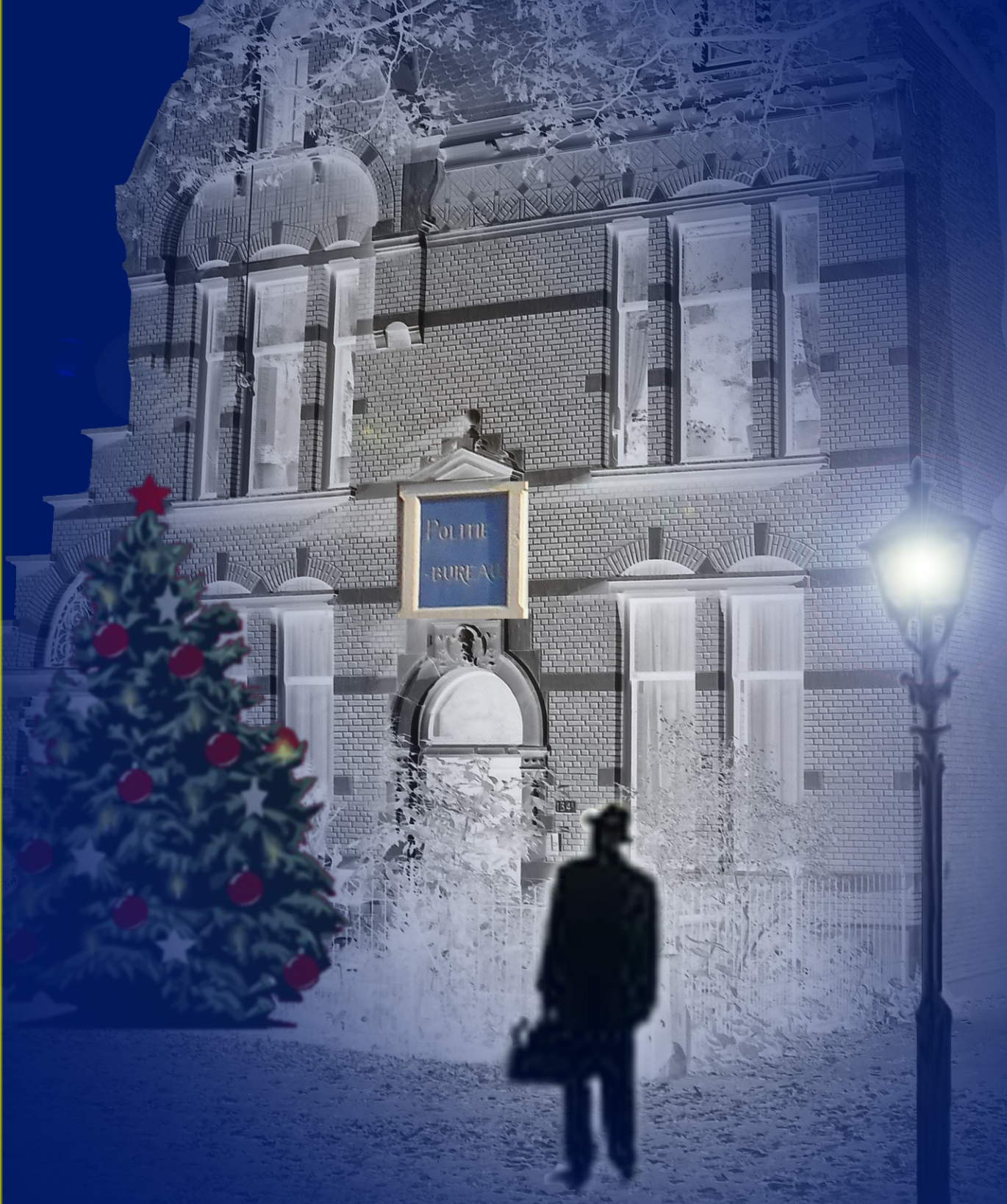

HET VEEMGERICHT

Leo Knoops en Wim Knoops

Het Veemgericht

kerstvertelling

Leo Knoops en Wim Knoops

*Wie zijn medemens uit het water wil halen,
moet hem er eerst ingooien.*

Oude Chinese wijsheid.

Capelle a/d IJssel & Rotterdam, november – december 2011

Copyright © tekst:

Leo Knoops en Wim Knoops, Capelle a/d IJssel & Rotterdam, 2011

Copyright © Knoops-logo (handboeien):

Gerard Neerscholten, voormalig illustrator bij de RVS, Rotterdam, 1990

Copyright © illustraties voor- en achterkaft:

John Hellewegen en Wim Knoops, privé-collectie, Rhoon en Rotterdam, 2011

Technische realisatie ®:

John Hellewegen, alleskunner op computergebied, Rhoon, 2011

Geheel achterin dit verhaal treft u zoals gewoonlijk een lijst van onze publicaties aan.

Hoofdstuk 1. Een merkwaardige diefstal

Het was de week voor Kerstmis, op zo'n stille decemberdag die laat begint, bijna ongemerkt in de grauwe winterschemer voorbijgaat en tamelijk vroeg ten einde loopt. Onze vertelling vangt aan op het wat onbestemde moment dat de schemer al begint in te vallen, maar de winternacht nog even op zich laat wachten. Het was rond half vier in de middag.

Inspecteur D.J. Bruins van de Rotterdamse politie (afdeling Moordzaken en Weerzinwekkende Delicten) stond voor het raam van het politiebureau aan de Hoflaan en zuchtte. Het jaargetijde gaf al genoeg reden tot sombere gedachten, maar dat was nog niets vergeleken bij de brief die hij nu in zijn handen hield.

Geachte heer Bruins,

Nog enige jaren te gaan, dan bereikt u de 65-jarige leeftijd. Vroeger betekende dat: pensioen. Maar de maatschappij verandert. Langer doorwerken is belangrijk, alle overheidscampagnes daaromtrent zullen u bekend zijn. Uw pensioenleeftijd wordt opgeschoven naar 66 jaar. Tegen de tijd dat u die leeftijd bereikt, zal de overheid met maatregelen komen om de leeftijd waarop u met pensioen kunt, verder te verhogen en wel naar 67 jaar. Wij houden u, ook dan weer, van eventuele nadere ontwikkelingen omtrent de actuele pensioenleeftijd op de hoogte.

Uw pensioenfonds

Bruins moest denken aan een plaatje uit zijn jeugd. Een ezel werd op gang gehouden door het beest met een hengel een wortel voor te houden. De hengel werd door de berijder van de ezel vastgehouden. Zo bleef de ezel maar doorlopen, zonder ooit de smakelijke wortel te bereiken. Bruins voelde het bestuur van het pensioenfonds gewoon op zijn rug zitten.

De Hoflaan, die prachtige oude laan in de Rotterdamse wijk Kralingen, lag er stil en verlaten bij. Links keek de inspecteur aan tegen de St. Lambertuskerk met de pastorie. Rechts daarvan stond het donkere bakstenen gebouw waar in vroegere tijden zijn oude kleuterschool, de H.H. Engelbewaarders, was gevestigd geweest. De kleuterschool zelf bestond niet meer, en Bruins had het gevoel dat, met de opheffing, ook de engelbewaarders waren afgeschaft (of zelf met pensioen waren gegaan, dat kon natuurlijk ook).

Bruins was als leerling-agent al op zijn 17^e jaar begonnen met werken. Op deze manier, dacht de inspecteur, kon hij met gemak zijn 50-jarig ambtsjubileum halen. En als hij dan - eindelijk - met pensioen zou gaan, zou het pensioenfonds dan wel over voldoende geld beschikken om de uitkeringen te doen? Hij had in de krant gelezen dat het fonds desnoods de pensioenen zou verlagen, teneinde op langere termijn toch aan de verplichtingen te kunnen voldoen. Dit werd verkocht onder de naam van operatie MEST (Massaal Een Stap Terug).

“Nou, dat is wel erg makkelijk zeg”, had de inspecteur gemopperd. “Op die manier kan ik ook een pensioenfonds beheren. Als het goed gaat als directie vette bonussen opstrijken, bij slecht weer daarentegen de uitkeringen van de pensioengerechtigden korten.”

Hij liep van het raam weg en liet de brief in de prullenbak glijden. Brigadier Lucas van Dam, minder filosofisch ingesteld dan zijn meerdere, was bezig een kerstboom in de hoek van het kantoor op te tuigen. Hij stapte juist op een krukje om de piek in de top van de boom vast te zetten, toen het belletje van de voordeur rinkelde.

Bruins gebaarde dat hij wel ging en liep naar het halletje, waar zijn oude dienstfiets (van het vooroorlogse Rotterdamse merk *Saturnus*) stond geparkeerd. Bruins was er erg zuinig op, de fiets was nog een erfenis van zijn vader.¹

In de hal stond een mevrouw te wachten die hij op midden of eind 50 schatte, maar die, nadat hij haar gegevens had genoteerd (ze gaf als geboortedatum 4 maart 1948 op), toch ouder bleek te zijn. Wat ook klopte, want ze meldde de trotse oma van vijf kleinkinderen te zijn.

“Kijk inspecteur, op deze foto ziet u ze allemaal tegelijk in actie. Die heb ik twee dagen terug genomen, bij mij in de huiskamer, toen ze tijdens hun logeerpartijtje bij oma – dat ben ik dus – bezig waren de stal en de beeldjes neer te zetten. Alleen de kaarsjes staan er nog niet bij.”

“Wat een gezelligheid allemaal,” mompelde Bruins. “Maar waarom laat u me deze foto zien?”

“Het is een bewijsstuk. Gisteren is er bij mij ingebroken. De kinderen waren toen gelukkig al weer naar huis. Ziet u die kerststal op de achtergrond staan?”

Bruins zag een mooie, traditionele kerstgroep: herders en schapen, os en ezel, Maria, Jozef en hun kind in de kribbe, met daarboven de engel (“Gloria in Excelsis Deo”), drie koningen met enige knechten en zelfs een fraaie, statige kameel ontbrak niet, voorzien van een zadel en een prachtig gekleurd, laaghangend dekkleed.

“Is die groep gestolen?” informeerde Bruins wat ongelovig. “Hm. Wie steelt er nu zo iets?”

“Nee inspecteur, niet de groep. Vreemd genoeg werd alleen de *kameel* gestolen, de rest van de beelden is zelfs niet aangeraakt.”

“Alleen de kameel zegt u? Is er geen geld gestolen? Of uw sieraden? Weet u dat heel zeker?”

“Nee, alleen de kameel. Stuurt u een agent langs? Graag snel dan, want ik moet nieuwe sloten laten zetten en natuurlijk een nieuwe kameel ter vervanging hebben, voordat de kleinkinderen met kerst langs komen. Anders schrikken ze zo.”

“Een nieuwe kameel? Hoe gaat u dat doen? Dit is zo te zien een tamelijk oude beeldengroep, ik schat uit de jaren '20 of daaromtrent?”

“Nee, ik kreeg de groep pas van mijn kinderen cadeau. Eergisteren werd de doos bij me thuis bezorgd, een bestelling via internet. Hier heeft u de bezorgbrief met de vermelding van de site waar je een bestelling kunt plaatsen. Alle beelden zijn naar voorbeeld van een klassiek model in China nieuw vervaardigd en met de hand beschilderd. Heel mooi. Ik ga snel informeren of je nog een losse kameel kunt nabestellen. Voor de kleinkinderen, snapt u.”

Na nog enige gegevens te hebben genoteerd, merkte Bruins geruststellend op dat hier wellicht alleen sprake was van een flauwe Kralingse studentengrap. Hij zegde toe zo snel mogelijk een agent langs te sturen, want inbraak en diefstal werden natuurlijk niet getolereerd.

* * *

Achter zijn bureau gezeten begon Bruins de gegevens van de inbraak op het computernetwerk van de politie in te typen. Normaal gesproken was dat een saai routineklusje.

“Dat is werkelijk bizar...” mompelde hij. Het politiesysteem zocht namelijk automatisch naar aanverwante of gelijksoortige misdaden. Tot zijn stomme verbazing zag Bruins op het scherm nog zeven identieke aangiftes van diefstal verschijnen, allemaal van de laatste paar dagen.

“Wie steelt er nu acht gipsen beeldjes die praktisch niets waard zijn? Kijk eens even mee, Van Dam. Wat mag dat te beduiden hebben?”

De brigadier liet zich op de stoel naast Bruins zakken, die kraakte onder het enorme gewicht. Hij bestudeerde de informatie op het scherm en bekeek vervolgens de foto die Bruins zojuist had gekregen. Zijn mond zakte langzaam open van verbazing.

“Ja, vreemd hè, vind je ook niet?”

¹ Raadpleeg *Operatie 'Zeemeeuw'*, onze kerstvertelling uit 2002.

“Ja, maar... precies zo’n kerststal heeft mijn vrouw ook pas gekocht, via internet. Typt u dat adres eens in. Ja, dat is het: www.christmasstar.com. Toen ik tussen de middag thuis ging eten, werd het pakket juist bezorgd. Mijn vrouw zal het onderhand wel hebben uitgepakt.”

“Inclusief kameel?”

“Ik neem aan van wel, ja. U wilt zeker...?”

“Ja, we gaan onmiddellijk naar je huis om die kameel eens grondig van dichtbij te bekijken, voordat we het risico lopen dat ook die binnenkort wordt gestolen. Pak je jas.” Bruins stond op en sloot zijn PC af.

* * *

Van Dam woonde in de Waterloostraat, gelegen direct achter de Hoflaan. Bruins schoot zijn overjas aan, sloeg een sjaal om en drukte zich de hoed op de schedel.

Het was inmiddels donker geworden. In de Polanenstraat haalde Van Dam al zijn huissleutels te voorschijn en niet veel later opende hij de voordeur van zijn huis. Bruins keek in een zwart gat. Een smalle trap met daarop een verschoten loper verdween in het donkere niets.

Van Dam stommelde naar boven en knipte halverwege een peertje aan. Na nog twee trappen – hoe hoger ze kwamen, hoe steiler en nauwer die werden – waren ze er. Bruins moest even op adem komen, terwijl Van Dam doorliep naar de woonkamer.

Toen gebeurde het. Een man sprong uit een zijkamertje te voorschijn, duwde Bruins opzij en rende alsof de dood hem op de hielen zat de trap af.

“Halt! Politie!” brulde Van Dam, die met zijn dienstwapen in de hand weer de gang op kwam rennen. Maar reeds hoorden ze beneden de voordeur dichtslaan, gevolgd door het geluid van een wegrijdende scooter.

“Verroest, een inbreker! Die is snel!” Bruins wreef over zijn achterhoofd, waar hij een dikke buil voelde opkomen.

“Doe je pistool maar weg Luuc, want die bink bevindt zich onderhand al ergens in Crooswijk. Heeft hij iets gestolen? De kameel wellicht? Dat is nu belangrijker.” Hij liep, nog steeds over zijn pijnlijke schedel wrijvend, achter Van Dam aan, die het licht aanknipte.

In de hoek van de kamer pronkte een fraaie kerststal. Bruins herkende de beeldengroep direct. Het was hetzelfde model als op de foto, geen twijfel mogelijk. En inderdaad, hij had zich niet vergist bij zijn eerste vermoeden. De beelden waren een replica van de jaren ’20, want de opa en oma van Bruins hadden precies zo’n kerststal gehad. Hij herinnerde zich nog goed hoe een kaars, voor de kameel geplaatst, een forse schaduw op de achterwand wierp. Soms flakkerde de kaars en dan bewoog zijn schaduw over de muur, net alsof of de kameel zelf had bewogen. Een beetje geheimzinnig was dat geweest, maar toch ook wel weer vertrouwd, iedere keer als hij daar als klein jongetje met Kerst kwam.

En kijk, daar stond gelukkig de kameel. De inbreker had blijkbaar zijn slag niet meer kunnen slaan. Bruins pakte het beeld voorzichtig op. Inderdaad was het een nogal massief geheel; het woog wel anderhalve kilo. Er was niets aan te zien wat het voor een dief kostbaar zou kunnen maken, niet aan de buitenkant althans. Hij bekeek het beeld zorgvuldig van alle kanten.

“Hm, eh... Van Dam, tja... ik vrees toch dat we er niet aan ontkomen om...”

“Mijn vrouw is een kwartiertje geleden haar moeder gaan bezoeken, en ze komt pas over een paar uur terug. Ik plak de hele boel wel weer aan elkaar, en anders dien ik een declaratie in.”

“Voor een kapotte kameel?”

“Ja, en voor een stelletje oordoppen, want dit zal ik nog maanden te horen gaan krijgen. Laat mij het maar doen.”

Hij liep naar de keuken om terug te keren met een hamer. Hij nam de kameel van Bruins over en spreidde een oude krant op de tafel uit. Toen weerklonk er een akelige klap.

Het duurde zeker een minuut voordat een der beide politiebeambten weer sprak. Ze keken in trance naar de vernieling op tafel. Tussen de gipsen brokstukken van wat eens een prachtige, handbeschilderde kameel was geweest, zagen ze een wit pakje liggen, stijf in plastic verpakt, met een gewicht van ongeveer een pond. De eerste de beste straatagent kon vertellen wat dit moest zijn: zuivere cocaïne met een straatwaarde van 15.000 tot 20.000 euro.

* * *

Het was al bijna middernacht toen Van Dam, met een leesbril op het puntje van zijn neus, het laatste stukje kameel met gluton op zijn plaats vastdrukte. Diep beneden hem hoorde hij een deur slaan. Hij zette de kameel snel terug op zijn plaats, gooide de oude krant weg en knipte toen de tafellamp uit. Uitleggen kon altijd nog.

Hoofdstuk 2. De beeldenstormers

De volgende dag bracht eerst succes en toen teleurstelling.

Na enig degelijk speurwerk kwam Bruins terecht bij een tussenhandelaar, Hartog & Montijn, kantoor houdende in de Vierambachtsstraat te Rotterdam.

Daar kreeg Bruins het volgende merkwaardige verhaal te horen.

“Ja, begin dit jaar heb ik twee containers met kerstgroepen besteld bij een Chinese handelaar, en daar ook voor betaald. Ruim een week geleden werden ze bezorgd bij mijn pakhuis op de Maasvlakte. Op de vrachtbrief stonden drie containers vermeld. Mijn magazijnbediende wist niet dat ik er slechts twee had besteld. Nog dezelfde dag begon hij met de verzending van de eerste internetbestellingen; acht stuks in totaal. We hebben geen winkel, alleen onze website, dit kantoortje en een pakhuis, moet u begrijpen.”

“Mooi. Dus alle drie de containers staan in uw pakhuis. Dan moeten we daar direct heen.”

“Nu komt pas het vreemde, inspecteur. De volgende ochtend kwam er een grote vrachtwagen voorrijden om een container op te halen. Gek genoeg nam men niet een onaangebroken, maar juist de aangebroken container mee. Er werd een verhaal bij verteld dat die derde zending niet helemaal in orde was, maar als mijn medewerker de adressen van de acht kopers zou opgeven, zou men dat zelf wel even in orde maken.”

“En dat heeft hij gedaan?”

“Ja, hij was allang blij dat er voor ons geen kosten aan verbonden bleken. Sterker, men vroeg niet eens om betaling voor die acht al uitgeleverde kerstgroepen.”

“Nu, laten we in ieder geval de inhoud van die andere twee containers eens gaan bekijken.”

Ruim een uur later bevonden Bruins en Van Dam zich in een gigantisch pakhuis. Een man in een grijze stofjas had de deuren van twee containers opengezet en er, op instructie van Bruins, uit elk vier willekeurige dozen gehaald.

De beide politiefunctionarissen haalden hamers te voorschijn en openden toen de eerste doos.

“We nemen geen risico, Van Dam, we onderzoeken alle beeldjes.”

Wat nu volgde deed Bruins sterk denken aan het jaar 1566, het jaar van de Beeldenstorm, toen een calvinistische furie als een gewelddadige storm langs katholieke kerken en kloosters joeg, om beelden, gebrandschilderde ramen en schilderijen in blinde haat te verwoesten.

Maar even zinloos als toen was hun werk van verwoesting nu. Herders, koningen, en zelfs de massieve kamelen gaven niets meer prijs dan een treurige chaos aan versplinterd gips en verf. Nadat ook de zesde kerststal aan gruis was geslagen, vond Bruins het welletjes geweest. Hier liep het spoor dood.

“Hm. Er is toch betaald voor acht kerststallen? Dan neem ik de laatste twee in beslag, in naam der wet, zeg maar en als eh... bewijsmateriaal voor afdeling Narcotica. Van Dam, laad ze in.” Hij wendde zich tot Montijn, die hem had vergezeld.

“Weet u voor mij de naam van de importeur?”

“Jazeker. Dat is de heer Schuurland. Simon Schuurland. Maar of die u verder kan helpen...”

Bruins gaf geen antwoord. Hij begon zich een redelijk, maar somber beeld te vormen van de hele situatie. Eén container met smokkelwaar; cocaïne. Twee containers als dekmantel. Alles gaat goed, want wat is onschuldiger dan een kerststal in december? Dan maakt men een fout, de derde container komt per ongeluk in de handel terecht, maar die fout wordt snel hersteld.

Hier waren duidelijk professionals aan het werk.

Waar die derde container nu dan wel mocht zijn? Bruins wandelde het pakhuis uit. Overal om hem heen strekte zich de Maasvlakte tot aan de horizon uit, voor zover die horizon tenminste door hem viel waar te nemen, want duizenden en nog eens duizenden opgestapelde containers belemmerden hem het uitzicht. De inspecteur zuchtte diep.

Dat werd natuurlijk niks. De naam Schuurland was hem niet onbekend. Het was een beruchte naam in de drugs wereld. Een van de “grote jongens”, die altijd buiten schot bleven. Als in een dergelijke zaak arrestaties werden verricht waren het meestal onbetekenende tussenhandelaren en drugskoeriers die gepakt werden. Het stond nu al voor hem als een paal boven water dat Schuurland bij deze smokkel was betrokken, maar even zeker zou blijken, dat de politie hem niets zou kunnen maken.

“Altijd hetzelfde,” dacht de inspecteur wrevelig. “Die lui hebben zoveel geld en connecties dat ze van niemand wat te vrezen hebben.”

Weldra zou echter blijken, dat hij zich deze keer vergiste.

Hoofdstuk 3. De Drie Gezworenen

In de vroeg invallende schemering stapte in het Chinese restaurant Hang Wang aan de Westkruiskade (een levendige winkelstraat, gekenmerkt door talloze nationaliteiten) een stemmig geklede heer binnen. Het was een man van een jaar of veertig, met donker achterovergekamd haar en een ernstig, intelligent voorkomen. Hij droeg een onberispelijk kostuum, en daaroverheen een donkerblauwe overjas, die hij langzaam losknoopte terwijl hij aandachtig rondkeek, tot hij aan een der tafeltjes de man had ontdekt die hij zocht. Hij liep op hem toe en maakte een kleine buiging.

“Ik groet u, Li Ping!”

De aangesprokene, een oude Chinees met lang grijs haar, stond op en boog eveneens.

“Grote eer voor nederige Li Ping hand te mogen drukken van Grote Man uit Gent.”

“Zo groot ben ik niet,” glimlachte de ander. “Doet u mij een genoegen, en noem mij weer Raymond, net als vroeger. Laten we gaan zitten.”

De oude Chinees boog nogmaals, en ging zitten, waarna de man die zich Raymond had genoemd zijn voorbeeld volgde. Zijn volledige naam was overigens Raymond Walter Rodenbach, ook hier en daar wel bekend als De Man uit Gent.²

Nadat de thee was gebracht en er nog enige beleefdheden waren gewisseld, nam Rodenbach het woord.

“Vele jaren is het geleden dat we elkaar voor het laatst hebben gesproken, waarde Li Ping. In Sjanghai was dat, waar wij hebben samengewerkt om de wrede Kreng Hang te bestraffen. Een grote vreugde u hier in Rotterdam terug te vinden. Vertel mij uw moeilijkheden.”

“Dank, o machtige... ik bedoel: waarde Raymond. Ik zal u vertellen wat mij bezwaart. Kent u wellicht een man, genaamd Simon Schuurland?”

Rodenbach zette zijn theekopje neer en staarde even zwijgend naar buiten. Dit was de vraag die hij eigenlijk wel had verwacht.

“Ik ken hem,” zei hij tenslotte. “Hij is een handelaar. In verdovende middelen en in mensen. Sommige van die mensen zijn nu dood, maar zouden nog in leven zijn als hij er niet was geweest. Hij is een man met veel geld, maar zonder geweten. Dus uw tegenpool, welbeschouwd.”

Li Ping boog. “Het is zoals u zegt, waarde Raymond. Vele van mijn landgenoten, straatarme Chinezen uit afgelegen gebieden in het noorden van het land, worden door mensenhandelaren geronseld om in Europa hun fortuin te gaan zoeken. Goedbetalde banen worden hen in het vooruitzicht gesteld, maar de reis is duur... en illegaal natuurlijk. Duizenden dollars moeten de ongelukkigen sparen of, erger nog, lenen, om de reis te bekostigen, waarna de tocht naar het onbekende westen aanvangt. Soms opeengepakt in vrachtwagens of scheepsruimen. Af en toe zelfs gewoon in grote containers. U kent ongetwijfeld de gruwelverhalen als zo’n container wordt ontdekt: niet zelden blijken verschillende der emigranten van ellende te zijn omgekomen. Wie wel hier arriveert belandt in een illegaal circuit van arbeidskrachten die met twintig man in één kamer moeten slapen, en zwaar werk moeten doen in de haven of op het platteland, in de oogst, terwijl zij daarvoor maar een schijntje verdienen. Wie er wèl rijk van wordt is Schuurland, de ellendige.”

Zijn stem werd bedroefd. “Ook in vrouwen wordt gehandeld. Wat hun lot is als ze hier aankomen vertel ik u liever niet.”

Rodenbach knikte. De door Li Ping beschreven misstanden waren hem natuurlijk bekend, maar dat Schuurland hierbij betrokken was had hij nooit met zekerheid kunnen vaststellen, al

² Zie onze vertelling uit 2004.

had hij wel zijn vermoedens gehad. Wel wist hij dat de man een grote organisatie leidde die zich met drugssmokkel bezighield, onder diverse min of meer legale dekmantels. Een paar jaar geleden had dat zelfs tot een proces geleid, maar doordat Schuurland zich de meest kundige (en peperdure) advocaten kon permitteren was hij uiteindelijk vrijgesproken.

“Dank voor uw informatie, geëerde Li Ping. Ik beloof u plechtig: deze Schuurland zal zijn verdiende loon krijgen. Ik was al langer van plan met hem af te rekenen, maar uw droef verhaal geeft de doorslag. Doch ziehier: we hebben met een rijk en machtig man te maken. Ik zal enige hulp nodig hebben om mijn plannen te verwezenlijken.”

“Iedere hulp die u verlangt zal u onvoorwaardelijk worden gegeven,” sprak Li Ping plechtig.

“Alleen al hier in Rotterdam kan ik, als het moet, over minstens tienduizend Chinezen beschikken! Uw bevelen zullen blindelings worden gehoorzaamd, o nobele uit Gent!”

Rodenbach wreef zich peinzend over de kin. “Zeer goed. Maar wat momenteel van belang is is sluwheid en bekwaamheid, niet zozeer een grote mankracht, hoe goed van bedoeling ook. Hm... ik denk momenteel aan één bepaald persoon. Ik heb hem tijdens onze activiteiten in Sjanghai leren kennen als een buitengewoon begaafd computergenie. Ik bedoel uw neef Hat Si Kee. Hoe gaat het met hem? Woont hij nog steeds in Sjanghai?”

De oude Chinees glimlachte. “Nog altijd. En het is zoals u zegt. Hij heeft een vijfjarige automatiseringsacademie in één jaar doorlopen, en leidt nu een omvangrijk softwarebureau. Met een computer kan hij, volgens zijn medewerkers alles doen, behalve het apparaat laten zingen. Is het zijn kunde waaraan u behoefte heeft?”

“Als ik over zijn hulp zou kunnen beschikken,” beaamde Rodenbach, “denk ik dat we in staat zullen zijn de ondergang van mijnheer Schuurland te bewerkstelligen. Verder heb ik nòg iemands hulp nodig. Een edel en betrouwbaar mens, die juist als ik zijn hele leven heeft gestreefd naar rechtvaardigheid. Een inspecteur van de Rotterdamse politie, op wie ik een beroep zal doen. Samen met u, waarde Li Ping, zullen wij zeker slagen!”

* * *

Die avond, teruggekeerd in zijn appartement aan het Weena, dat hij had gehoord onder de naam Jacob van Artevelde, werkte Rodenbach een plan, dat hij reeds vóór zijn ontmoeting met Li Ping in grote lijnen in zijn hoofd had gehad, verder uit. Reeds bij voorbaat had hij ervan afgezien om te trachten meneer Schuurland keurig netjes door een ordentelijke rechtbank veroordeeld te krijgen. Hij wist dat eerdere pogingen daartoe, door anderen ondernomen, op kansloze wijze schipbreuk hadden geleden.

Dat nam niet weg, dat de politie hem wellicht, op een of andere wijze, behulpzaam zou kunnen zijn. Welnu, op één politiemans zou hij, zo dacht hij, zeker een beroep kunnen doen. Hij glimlachte bij de herinnering aan eerdere gelegenheden, waarbij hij met inspecteur D.J. Bruins te maken had gehad, die formeel nog steeds belast was met zijn opsporing, maar die, na in Gent samen met hem diverse bokalen Trappistenbier gedronken te hebben, hem onomwonden duidelijk had gemaakt dat hij niet van plan was Rodenbach nog een strobreed in de weg te leggen, omdat hij diens werkwijze dan wel officieel niet kon goedkeuren, maar het er in zijn hart volkomen mee eens was, waarna ze in feite als vrienden uit elkaar waren gegaan.

Hij nam het avondblad ter hand, en bladerde het door, tot zijn aandacht door een klein bericht werd getrokken. Zijn wenkbrauwen gingen verbaasd omhoog.

Cocaine in kerstkamelen

Drugshandelaren verzinnen steeds creatievere manieren om de verdovende middelen ons land binnen in te smokkelen. Zo bleek een grote lading cocaine verborgen te zitten in een uit China

afkomstige zending kerstbeeldjes. Hiervoor had men de kameel gebruikt, die immers verreweg het grootste beeldje in de groep vormt.

Inspecteur Bruins leidt het onderzoek, dat begon toen per ongeluk enige beeldengroepen in de handel kwamen, en door de criminelen via inbraak werden teruggehaald. Bij één groep kwam men echter te laat, en daarop volgde de ontdekking van deze tamelijk bizarre smokkelaffaire. Inmiddels is de rest van de smokkelwaar onvindbaar. De Rotterdamse politie kamt met man en macht de hele haven uit. Zelfs werd de verantwoordelijke importeur, de heer Schuurland, enige keren ondervraagd, maar hij beweert niets met deze zaak van doen te hebben. Na enige uren op het politiebureau te hebben doorgebracht, is hij inmiddels wegens gebrek aan bewijs weer vrijgelaten.

Duidelijk is dat de politie voor de zoveelste keer op een dood spoor is beland. Al enige jaren is het vermoeden dat het steeds moeilijker wordt de drugshandel effectief aan te pakken. Dat komt ook door de diepe politieke verdeeldheid op dit punt: sommige partijen willen juist alle grenzen sluiten, terwijl er andere zijn die pleiten voor meer Europese samenwerking.

Hij keek op zijn horloge. Net zeven uur geweest. Zou inspecteur Bruins nog in zijn vertrouwde politiebureau aan de Hoflaan in Kralingen aanwezig zijn? Het viel te proberen. Hij haalde het telefoontoestel naar zich toe.

In de Hoflaan was middelerwijl Bruins, die juist een maaltijd had genuttigd die hij bij een afhaalchinesees in de Waterloostraat had gekocht, net bezig de restanten daarvan op te ruimen, toen de telefoon ging. Hij nam op en bromde zijn naam. Daarna ging hij verrast rechtop zitten. “Inspecteur Bruins? Goedenavond!” klonk een stem met een Vlaams accent, dat hem bekend in de oren klonk. “’t Is met Raymond Rodenbach dat u spreekt. Hoe maakt u het?”

“Nee maar, meneer Rodenbach! Dat is al weer een paar jaar geleden. Met mij is het prima, en met u?”

“Uitnemend, dank u. Meneer Bruins, ik wil graag even met u van gedachten wisselen. Komt het gelegen dat ik even bij u langskom, op de Hoflaan?”

“Ja, natuurlijk kan dat,” zei Bruins opgeruimd. “Iedereen is hier verder al naar huis, dus we kunnen ongestoord praten. Ik zet alvast koffie, dan zie ik u zo direct wel verschijnen.”

“Zeer veel dank. Tot straks dan, inspecteur.”

* * *

“Ik begrijp het,” zei Bruins. Na met Rodenbach wat olijke herinneringen te hebben opgehaald, had deze hem ingelicht over zijn ontmoeting met Li Ping. “Tja, die Schuurland is natuurlijk een schurk, maar wettelijk valt er helaas weinig tegen hem uit te richten. Dus de Chinezen hebben nu besloten om u daarvoor in de arm te nemen... Misschien nog niet zo’n gek idee. En wat bent u van plan? Hebt u een of andere ingenieuze bestraffing in gedachten?”

“Ik vind dat hij bestraft moet worden,” knikte Rodenbach. “Een kwestie van rechtvaardigheid. Maar dat niet alleen. Ik wil hem ook financieel te pakken nemen. Per slot van rekening ben ik op de eerste plaats oplichter. Maar maak u geen zorgen. Voor dat onderdeel van de operatie heb ik uw hulp niet nodig.”

Bruins grinnikte. “Een pak van mijn hart. Mijn pensioendatum nadert onderhand met rasse schreden, en ik voel er weinig voor om op de valreep nog onwettige dingen te gaan doen. Maar waar hebt u me dan wel voor nodig?”

“Zoals ik al zei: het gaat om rechtvaardigheid,” zei Rodenbach ernstig. “Als de overheid daar niet voor kan zorgen, dan moeten anderen het doen. Het is in het verleden vaker voorgevallen. Met name in Westfalen hebben in vroeger eeuwen geheime rechtbanken bestaan, waar vooraanstaande burgers zitting in hadden, en die buiten de officiële overheid om misdadigers

vonnisten. En die vonnissen ook ten uitvoer brachten. Veemgerichten werden ze genoemd, die rechtbanken. Misschien hebt u er wel eens van gehoord?”

“Jawel. Ik heb er zelfs een boek over,” zei Bruins. “En wilt u die soms nieuw leven inblazen?”

De Man uit Gent knikte. “Ik stel u voor om nu, samen met mij en onze Chinese vriend Li Ping een veemgericht te vormen, en Simon Schuurland te berechten en te vonnissen. U kunt ervan verzekerd zijn dat ik over voldoende assistentie beschik om dat vonnis ook ten uitvoer te leggen.”

Hij zweeg. Bruins staarde peinzend voor zich uit. Gedurende zijn lange loopbaan bij de politie had hij zich nooit kunnen indenken dat ooit iemand hem zou vragen zitting te nemen in een veemgericht... Maar wat deed dat er toe? Hij wist heel goed dat Schuurland langs wettelijke weg nooit enige bestraffing te duchten zou hebben, en vond dat frustrerend genoeg, maar ja, wat deed je eraan? En hier was wellicht de gelegenheid er toch iets aan te doen. En wat gaf het verder? Hij ging binnenkort toch met pensioen... Hij stond op.

“Ik heb nog Trappistenbier in huis. Dat ga ik even halen, en dan drinken we op de oprichting van het Eerste Kralingse Veemgericht! Daarna mag u me gaan uitleggen wat u verder van plan bent.”

Hoofdstuk 4. Het Vonnis

Het was in de bescheiden woning van Li Ping in een zijstraat van de Westkruiskade dat, enkele dagen nadien, het Veemgericht voor het eerst bijeenkwam.

Toen Bruins arriveerde bleek Rodenbach reeds aanwezig. Hij begroette Bruins en stelde hem voor aan Li Ping.

“Ziehier, waarde Li Ping, een der voornaamste mandarijnen van de Rotterdamse politie. Ik stel u voor aan inspecteur Bruins, een der nobelste en kundigste politieheren die ik ooit ontmoet heb. Samen met hem is onze strijd tegen Schuurland reeds bij voorbaat van succes verzekerd.”

Li Ping boog zo diep dat zijn neus bijna zijn knieën raakte.

“Duizelingwekkende eer voor nederige, nietige Li Ping hoogverheven gebieder in onwaardige woning te begroeten. Neemt u plaats, o illustere potentaat. Mag ik u een ellendig kopje thee aanbieden?”

“Eh, ja, dat zou smaken,” zei Bruins, die zich afvroeg of hij niet in de maling werd genomen, maar de oude Chinees was volkomen ernstig, en behandelde hem alsof hij een nakomeling van de laatste keizer van China was.

Na de thee nam Rodenbach het woord.

“Waarde vrienden. Wij zijn hier bijeen om de schurk Simon Schuurland te berechten en te vonnissen, en daarna te beraadslagen over de wijze waarop dat vonnis ten uitvoer dient te worden gelegd. Zijn misdaden zijn: handel in mensen en in verdovende middelen, waarbij voor hem uitsluitend persoonlijk gewin van belang is geweest, zonder ook maar een cent te geven om het leed dat hij heeft aangericht. De bewijzen van dat leed zijn overvloedig verzameld door Li Ping, en ook u, meneer Bruins, bent van meneer Schuurlands doen en laten op de hoogte. Die bewijzen zijn voor officiële rechtscolleges onvoldoende gebleken, maar naar mijn mening zijn ze voor ons wèl voldoende. Dus, als ik u de vraag voorleg of hij, Schuurland, schuldig is, wat is dan uw antwoord?”

“Dat antwoord is dan ongetwijfeld ja,” zei Bruins beslist, en ook Li Ping knikte.

“Nederige Li Ping is het eens met Doorluchtige Excellentie.”

“Dan kan het Veemgericht beginnen met zijn werkzaamheden,” besloot Rodenbach.

“Ik zou, met uw goedvinden, die werkzaamheden als volgt willen verdelen: Ikzelf zal een brief opstellen en die naar het huisadres van Schuurland aan de 's-Gravenweg sturen. In die brief staat dan te lezen dat hij door een Veemgericht voor zijn misdaden tot een zware straf wordt veroordeeld. Ik heb geen idee of dat indruk op hem zal maken, maar op zijn minst zal hij zich afvragen wie de afzender van die brief wel mag zijn, en zal hij onzeker zijn of hij de zaak wel of niet serieus moet nemen. Welnu, het ligt dan voor de hand dat hij de brief aan u laat zien, meneer Bruins. U moet hem namelijk een bezoek brengen op de dag dat hij onze brief krijgt. De reden van uw bezoek is uw onderzoek in de zaak van die inbraken, waarbij die kerstkamelen werden gestolen. U weet dat hij de importeur van die spullen is, en hebt dus alle reden om hem daarover te gaan ondervragen. Natuurlijk zal hij u dan onze brief laten zien, en vragen wat dit te betekenen kan hebben. U vertelt hem dan dat dit zeer ernstig is, en dat u onmiddellijk actie zult ondernemen, en hem daarover zo snel mogelijk bericht zal sturen. Daartoe vraagt u hem zijn *mailadres*. Dat is cruciaal, want daarna komen onze Chinese vrienden in actie.”

Hij wendde zich tot Li Ping. “En u, waarde Li Ping, heeft u al bericht van uw neef uit Sjanghai?”

“Bericht is vanmorgen binnengekomen,” antwoordde de oude man. “Hooggeëerde neef Hat Si Kee heeft gemeld dat gevraagd karwei kolfje is naar zijn hand. Hij heeft drie dagen nodig om uit te voeren, en denkt dat wij zeer tevreden zullen zijn.”

“Juist,” zei Rodenbach voldaan. “Meneer Schuurland kan dan binnen afzienbare tijd een mail verwachten, die ogenschijnlijk van u, meneer Bruins, afkomstig is, maar in werkelijkheid vanuit China is verzonden. En het zal een heel speciaal soort mail zijn...”

* * *

Ongeveer een week later arriveerde tegen de avond in zijn huis, een kast van een villa aan de 's-Gravenweg, de heer Simon Schuurland, een breedgeschouderde man van rond de zestig, klein van stuk, een gebruint gezicht, een dikke bos wit haar, en gekleed in een duur pak met een gele stropdas. Tussen de post, die zijn butler op zijn bureau had gedeponneerd, trof hij een grote, officieel uitzierende envelop, met boven zijn adres, de toevoeging: *Belangrijk en Persoonlijk*.

De envelop bevatte een blad papier met een gedrukt hoofd: *Veemgericht*, en daarna een aantal regels tekst, zonder verdere ondertekening.

Stomverbaasd las Schuurland het volgende:

Het Veemgericht, heden in buitengewone zitting bijeen, heeft unaniem Simon Schuurland schuldig bevonden aan de misdaden mensenhandel, handel in drugs en dood van ongeveer dertig mensen als gevolg hiervan.

Het gericht veroordeelt hierbij Simon Schuurland tot twintig jaar gevangenisstraf, en verbeurdverklaring van zijn op misdadige wijze verkregen bezittingen.

Tegen dit vonnis is geen beroep mogelijk.

Dat was alles. Schuurland draaide de brief om en om, en las hem nogmaals.

“Veemgericht? Wat in vredesnaam is een veemgericht?” vroeg hij.

Zijn butler gaf hem enkele onnauwkeurige inlichtingen. Schuurland onderzocht de envelop, zonder iets wijzer te worden, en dacht er even over de brief te verscheuren, toen hem iets inviel.

“Straks komt hier een inspecteur van politie. Ik zal hem vragen wat die er van vindt,” bromde hij. “Waarschijnlijk flauwekul van een of andere idioot.”

Om precies zes uur in de avond werd er bij Schuurland aangebeld, en even later werd inspecteur D.J. Bruins, Afdeling Weerzinwekkende Delicten, bij hem aangediend.

“Meneer S. Schuurland? Ik heb nog wat informatie van u nodig. Het gaat om uw bedrijf *Christmas Star* dat allerlei handgemaakte snuisterijen uit China importeert, waaronder kerststallen. Daar schijnt iets niet mee in de haak te zijn. Ik wil graag weten wie die kerststallen precies maakt, en hoe ze naar Nederland worden getransporteerd.”

Schuurland haalde de schouders op. “Geen idee wie ze maakt. Dat regelt een agent van mij in Peking. Die zorgt er ook voor dat ze worden verscheept. Ik ben bang dat ik verder weinig kan vertellen, inspecteur. Maar eh... nu u toch hier bent, heb ik hier nog iets voor u. Wat vindt u hiervan?”

Hij overhandigde Bruins de brief van het Veemgericht. “Er staat verder geen afzender op. Een of andere stomme grap, zou ik zeggen. Ik wilde hem eigenlijk weggooien.”

Bruins bestudeerde de brief met de grootste aandacht, en schudde toen met een bezorgd gezicht het hoofd.

“Dit is beslist geen grap. Integendeel. Ik ben bang dat deze zaak zo ernstig is, dat ik u politiebewaking zal geven.”

Schuurland schrok, en keek hem ongelovig aan.

“Meent u dat serieus? Maar een veemgericht is toch iets uit de middeleeuwen? Dat bestaat nu toch niet meer?”

“Dat had u gedacht! Ze zijn altijd blijven bestaan. In het geheim natuurlijk. Vooral in de laatste oorlog waren ze actief om landverraders te liquideren. Ze deinzen nergens voor terug als het gaat om een zaak die in hun ogen om vergelding vraagt. Blijkbaar heeft u om een of andere reden hun aandacht getrokken. Dit kan voor u zeer vervelend aflopen. Ik neem deze brief in beslag, en ga de zaak terstond onderzoeken.”

“O, maar...” zei Schuurland verbouwereerd. “Dat is toch schandalig? Wat moet ik dan doen?”

“Voorlopig kunt u het best thuisblijven,” zei Bruins opgewekt. “U hoort zo spoedig mogelijk van mij. Ik bel u wel, of nee, beter nog: geeft u mij uw e-mail adres.”

Schuurland haalde een visitekaartje uit zijn portefeuille, noteerde op de achterkant daarvan zijn e-mail adres en overhandigde het aan Bruins, die het zorgvuldig opborg.

“Dank u. Wacht u verder rustig af. Binnen een week of zo hoort u nader van mij. Prettige avond verder.”

Eenmaal weer buiten wandelde de inspecteur op zijn gemak naar de plek waar hij zijn voorhistorische Kever had geparkeerd, en haalde onderwijl zijn mobiele telefoon tevoorschijn, waarna hij het nummer van Raymond Walter Rodenbach intikte.

“Ja, meneer Rodenbach? Met Bruins. Het is in orde. U kunt uw Chinese vrienden zeggen dat ze hun gang kunnen gaan. Ik treed verder terug, en laat de zaak verder graag aan u over. Succes!”

Hoofdstuk 5. De Tenuitvoerlegging

Ongeveer een week nadien kwam op de computer van meneer Schuurland een mail binnen van de Rotterdamse politie, althans, zo zag hij er uit.

Als afzender stond bovendien vermeld: Inspecteur D.J. Bruins. Er was, kortom, geen enkele reden voor Schuurland om de mail niet te openen.

Toch had hij dat beter niet kunnen doen. De mail was niet uit Rotterdam, maar uit Sjanghai afkomstig, en verzonden door een zekere Hat Si Kee, een computergenie, en neef van Li Ping. De Nederlandse tekst was hem eerder door Rodenbach toegezonden, en bij het openen van de mail haalde de heer Schuurland, uiteraard zonder het te weten, uiterst geavanceerde spyware binnen, door geen enkel antivirusprogramma te signaleren. De gevolgen zouden niet uitblijven.

De inhoud van de mail was als volgt:

Waarde heer Schuurland,

Zoals beloofd heb ik onderzoek gedaan naar de herkomst van de brief, die u van het zogenaamde "Veemgericht" hebt ontvangen.

Helaas moet ik u mededelen, dat het resultaat voor u weinig bemoedigend is. Ik heb kunnen vaststellen dat de afzender (wiens identiteit ik niet heb kunnen achterhalen) in verbinding staat met een beruchte bende Chinese huurmoordenaars, die voor niets terugdeinzen.

Vermoedelijk hebt u activiteiten op uw geweten, die deze (zeer wrede) criminelen in het verkeerde keelgat zijn geschoten. Ik zal doen wat ik kan om u te beschermen, maar waarschuw u met klem, dat uw leven gevaar loopt.

Ik adviseer u zoveel mogelijk thuis te blijven, of eventueel het land tijdelijk te verlaten, en weg te blijven tot de situatie veiliger lijkt.

Met vriendelijke groeten,

Bruins.

Die nacht deed Schuurland geen oog dicht. Pas tegen het ochtendgloren viel hij in een onrustige slaap, waaruit hij ruw werd gewekt door een luide knal voor zijn deur, meteen gevolgd door glasgerinkel, waarmee zijn slaapkamerraam in scherven vloog.

Gek van schrik vloog hij uit bed en liet zich plat op de vloer vallen. Wat was er gebeurd? Klaarblijkelijk had iemand van buiten op zijn raam geschoten.

Hij zweette van angst, en het duurde lang eer hij zich dorst te verroeren.

Inmiddels had hij zijn besluit al genomen: hij moest hier weg. Het land uit. En liefst zo spoedig mogelijk.

Later op die dag kreeg Bruins een telefoontje. Het was Rodenbach, die hem informeerde dat meneer Schuurland op zeer korte termijn zou afreizen naar zijn villa in Thailand.

Op verzoek van Bruins vertelde hij er niet bij hoe hij dat te weten was gekomen. Bruins was immers nog steeds als politiefunctionaris in dienst, en zou, als hij van illegale activiteiten op de hoogte zou komen, officieel verplicht zijn daar een stokje voor te steken. En wat niet weet, dat niet deert.

"Ik hoor later wel wat jullie precies geflikt hebben," zo besloot de inspecteur. "Ik weet verder van niks, en dat wil ik nog even zo houden. En veel succes verder."

Wat Schuurland betreft klopte het precies wat Rodenbach had voorspeld. Na zijn koffer gepakt te hebben was hij in vliegende haast naar Schiphol geknoerd. Daar aangekomen zette hij zijn koffer op een bagagekarretje en duwde dat naar de vertrekhal. Halverwege evenwel kwam hij, in zijn geagiteerdheid, in botsing met een ander karretje, waardoor zijn koffer op de grond viel. De bewerker van dit ongelukje, een klein Chinees mannetje, mompelde beleefd verontschuldigen, en zette Schuurlands koffer weer netjes terug in het wagentje, en maakte een nederige buiging ten afscheid. Schuurland wierp de ander slechts een wrevelige blik toe, en vervolgde hij zijn weg naar de incheckbalie van de KLM.

Wat hij niet wist, en ook moeilijk kon weten, was dat de kleine Chinees op onopvallende wijze zijn koffer had voorzien van een minuscule chip, en vervolgens met zijn mobiele telefoon twee van zijn landgenoten had gebeld, die wat verderop, om precies te zijn in de enorme bagageafdeling, werkzaam waren.

Beide Oosterlingen wisten, dank zij de chip, in een oogwenk Schuurlands koffer, nadat deze was ingecheckt en in de bagagehal was beland, te lokaliseren.

Op vaardige wijze wisten ze de koffer te openen, en stopten er enige in cellofaan gewikkelde pakjes in. Enkele seconden later was de koffer weer netjes gesloten, en werd op een vrachtvoertuig geladen, dat wegreed naar de wachtende vliegmachine...

PERSBERICHT

Op de luchthaven van Bangkok is een Nederlandse zakenman wegens drugsmokkel gearresteerd. Het gaat hier om de 63-jarige heer S. Schuurland uit Rotterdam.

Bij de bagagecontrole door de plaatselijke douane werd in zijn koffer een grote hoeveelheid cocaïne ontdekt.

De heer Schuurland hangt thans een gevangenisstraf van minstens twintig jaar boven het hoofd.

Hoofdstuk 6. Hoflaan

聖誕快樂

Op Kerstavond was het Veemgericht voor zijn slotzitting bijeen, deze keer niet in het huis van Li Ping, maar in het oude politiebureau van Bruins aan de Hoflaan te Kralingen.

De inspecteur had al eerder die middag brigadier Lucas van Dam een mooie kerst toegewenst en hem voor de rest van de dag vrijaf gegeven.

Nog een paar uur te gaan voordat de gasten zouden arriveren. Hij drentelde door zijn kantoor. Kijk, daar stonden in een hoek van het vertrek nog twee van die geconfisqueerde kerststallen. Zou hij...? In een opwelling opende de inspecteur een van de twee dozen.

Het was inderdaad een hele mooie groep. Hij begon de beeldjes een voor een uit te pakken en schikte ze in een traditionele opstelling onder de kerstboom. De kameel plaatste hij als laatste, helemaal rechts achteraan, direct voor de achterwand van zijn kantoor.

“Zo, nu nog een paar kaarsen erbij,” mompelde Bruins. Hij rommelde in een kist met spullen die Van Dam na het opтуigen van de kerstboom had achtergelaten.

Het was een oud politiebureau. Goede isolatie ontbrak, hier en daar knelde een raam. Dat gaf wel eens een luchtstroom. De kaarsen flakkerden en deden de schaduwen van de beeldjes, en vooral van de grote kameel, op een wat geheimzinnige manier over de achterwand bewegen. Bruins bleef lang naar dit sfeervolle beeld kijken, tot zijn visite arriveerde.

Na de koffie met kerstkrans zette Bruins een CD met stemmige muziek op (“Fantasie op een thema van Thomas Tallis”, van R. Vaughan Williams) en keek voldaan naar zijn beide eedgenoten.

“Ziezo, hier is het in elk geval beter toeven dan in een Thaise gevangenis. Een tijdje geleden zag ik op de televisie een reportage over de omstandigheden die daar heersen. Werkelijk hemelsgierend: met twintig man dag en nacht in een klein rotcelletje, en slapen doe je maar op de grond. En als extraatje overal het meest smerige ongedierte... Ja, wel een mooi land verder. Hoe wisten jullie trouwens dat Schuurland daar naar toe zou gaan?”

Rodenbach glimlachte. “Ik neem aan dat het geen kwaad meer kan u thans de hele gang van zaken toe te lichten. U moet dan weten, dat het mij al langere tijd bekend was dat Schuurland in Thailand een grote villa bezit, maar natuurlijk moesten we er zeker van zijn dat hij ook daadwerkelijk daar naartoe zou vluchten. Welnu, u weet dat onze Chinese handlanger Hat Si Kee, de neef van onze geëerde Li Ping, Schuurland een e-mail heeft gezonden, die zogenaamd van u afkomstig was, zodat hij hem zonder argwaan opende. Daarmee echter haalde hij een geniaal vervaardigd spywareprogramma in huis, waarmee Hat Si Kee in staat was Schuurlands software voor internetbankieren te manipuleren. Deze spyware zorgde ervoor dat, toen Schuurland een enorm bedrag, ongeveer twintig miljoen euro, overmaakte naar een bank in Thailand, met de bedoeling aldaar een paar jaar een onbekommerd luxelevens te gaan leiden, dit geld in werkelijkheid terecht kwam op een rekening bij een Chinese bank in Sjanghai. Vandaar werd het meteen contant opgenomen en op een andere bank gestort. Het grootste deel zal uiteindelijk bij Li Ping terecht komen.”

“Bij u?” vroeg Bruins verbaasd, en de oude Chinees knikte.

“Zeker, verheven mandarijn. Geld zal gebruikt worden om levensomstandigheden van arme illegale Chinezen hier te verbeteren.”

“Awel,” vervolgde Rodenbach. “Daardoor wisten we dus ook dat Schuurland naar Thailand wilde. Li Ping had inmiddels een aantal van zijn landgenoten hier gemobiliseerd. Die hadden

er onder meer voor gezorgd dat onder Schuurlands automobiel een klein GPS zendertje was bevestigd, waardoor we hem moeiteloos naar Schiphol konden volgen. Daar stond al iemand klaar die op onschuldige wijze tegen hem opbotste, toe hij met zijn koffer op weg was naar de incheckbalie van de KLM. Wat Schuurland natuurlijk niet wist was, dat na die botsing zijn koffer was voorzien van een klein chipje, waarmee de koffer, nadat die was ingecheckt, in de bagageruimte door twee daar aanwezige Chinese personeelsleden in een mum van tijd kon worden geïdentificeerd. Vliegenvlug wisten ze de koffer te openen, en er een flink pak cocaïne in te verbergen, waarna de koffer weer gewoon bij de andere bagage naar het wachtende vliegtuig werd getransporteerd.”

“Juist. De gevolgen daarvan bij de douanecontrole in Bangkok zijn niet uitgebleven.” bromde Bruins. Nou ja, veel medelijden kan ik niet met hem hebben. Trouwens, hebt u er zelf nog iets aan overgehouden, meneer Rodenbach?”

“Alleen een klein percentage ter dekking van mijn onkosten,” zei Rodenbach bescheiden.

“Tja, ook mijn huur moet betaald worden. Ik heb ook aan u gedacht, meneer Bruins, maar ik vermoedde...”

“Dat vermoeden is juist,” zei Bruins snel. “Met dit onderdeel van onze operatie wil ik liever niets te maken hebben. Bovendien heb ik binnenkort recht op een gigantisch pensioen, dus ik heb gelukkig ook niets nodig verder.”

Hij stond op. “De hoogste tijd voor een bokaal Trappistenbier, meneer Rodenbach. Ik heb via via een kratje Westvleteren 12 bemachtigd. Dat is bier, zoals u weet, dat de monniken van die abdij alleen ter plaatse, aan de poort verkopen. En voor u, meneer Ping, zet ik wel even een grote pot Chinese thee.”

* * *

Met zijn handen op zijn rug stond Bruins, in diep gepeins verzonken, naar buiten te kijken. Rodenbach en Li Ping waren al geruime tijd vertrokken. De torenklok van de Lambertuskerk aan de overkant van de Hoflaan gaf aan dat het middernachtelijk uur naderde. Bijna Kerstmis. Onwillekeurig dacht de inspecteur terug aan de vele verhalen, die twee goede kennissen van hem al bijna 30 jaar over zijn belevenissen hadden geboekstaafd, steevast zo tegen Kerstmis. Zou over de nu afgeronde zaak van “Het Veemgericht” soms ook zo’n verhaal te verwachten zijn? Hij rekende er wel op, en zag al uit naar de zoveelste prachtige omslagillustratie. De inspecteur glimlachte. Zijn pensioendatum naderde, dus deze nieuwe vertelling zou, als ze inderdaad zou verschijnen, best wel eens de laatste kunnen zijn.

“Tja, zo gaat dat,” mompelde Bruins. “Aan alles komt een eind. Hier in Kralingen begon mijn bestaan, laat het daar ook maar eindigen. Je moet ook eens van ophouden weten. Nou, ik hoop dat iedereen die al die jaren de verhalen heeft gelezen, er genoeg aan heeft beleefd. Wel... wat rest mij anders dan alle trouwe lezers het beste te wensen? En natuurlijk, mede namens de schrijvers, een **ZALIG KERSTFEEST!**”

De kerkklok begon te slaan. Toen het geluid van de twaalfde slag was weggestorven, wierp Bruins nog een laatste blik op de Hoflaan. In het nachtelijk duister van de kerstnacht was geen levende ziel te zien. Slechts stilte heerste overal.

Na verloop van tijd begonnen sneeuwvlokken neer te dwarrelen.

Einde

Lijst van publicaties

Romans, novellen en toneelstukken

- **Moord in de Kluis** (novelle – 1982)
- **Het Noodlot van St. Wijnandsklooster** (spookverhaal – 1983)
- **Drie Dode Directeuren** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 1 – 1984)
- **Foutloze Methode** (kort verhaal – 1985)
- **Onrust op St. Gregoria** (toneelstuk in drie bedrijven – 1986)
- **Het Cassandra Programma** (driedelig horrorfeuilleton – 1987)
- **Het Geraamte achter het Beeldscherm** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 2 – 1988)
- **Terugkeer om Middernacht** (Rotterdams spookverhaal – 1989)
- **Gasten op Kerstavond** (Rotterdamse kerstnovelle – 1990)
- **De Vloek van de Kluizenaar** (assurantiethriller; RVS-trilogie deel 3 – 1991)
- **Het Testament van de Tempelier** (kerstvertelling – 1992)
- **De Heks van Bleskensgraaf** (spookverhaal – 1993)
- **De Ondergang van St. Gregoria** (korte eenakter – 1994)
- **Het Veld van Eer** (spookverhaal – 1994; herdruk 2004)
- **De Herfstmoorden** (Rotterdamse thriller – 1995)
- **De Ruïne van de Abdijkerk** (spookverhaal – 1996)
- **De Terugkeer van graaf Ewout** (kort historisch blijspel voor de jeugd in drie bedrijven – 1997)
- **Het Graf van de Gehangene** (fantastische vertelling – 1997)
- **Het Portret van Sebastiaan Franken** (spookverhaal – 1998)
- **Het Mamba Project** (Rotterdams kantoordrama; Metropool-trilogie deel 1 – 1999)
- **Verraad aan de Vlist** (koningsdrama – 2000)
- **Het Zwaard van Cortigel** (spookverhaal – 2001)
- **Operatie ‘Zeemeeuw’** (stormachtig kantoordrama; Metropool-trilogie deel 2 – 2002)
- **De ondergang van de RVS** (Rotterdamsche Opera van vóór den Spoortunnel – 1988 & 2001; publicatie 2002)
- **Het Lijk op de Flexplek** (kerstnovelle – 2003)
- **De Man uit Gent** (kerstnovelle – 2004)
- **Het Klooster van Knarsel** (postmoderne graal-roman – 2005)
- **Het Uranus Complot** (historisch kantoordrama; Metropool-trilogie deel 3 – 2006)
- **De Solutius Rollen** (kerst-thriller – 2007)
- **Dood in Zwartewaal** (macabere vertelling – 2008)
- **De Rentmeester** (kerstnovelle – 2009)
- **Kroningsmis** (Dietse roman – 2010)
- **De Patriotten** (Opera in vijf tafereelen – 2011)
- **Het Veemgericht** (kerstvertelling – 2011)

Kerstsprookjes voor de jeugd

- **De kabouter** (1995)
- **Juffrouw Gré** (1996)
- **De nieuwe dwergenkoning** (1997)
- **De herders** (1998)
- **Het echte millennium-probleem** (1999)
- **De wondertuin** (2000)
- **De kerststal** (2006)
- **De stenendelvers** (2007)
- **De rijke verhalenverteller** (2011)

*Nihil Obstat: pater Pierluigi Collina, Censor a.h.d., generale overste van de Maledictijnen
Imprimatur: kardinaal-aartsbisschop Ignatio de Spada, hoofd van de Spaanse Inquisitie*

Alweer een Wim en Leo

KNOOPS

Productie